

Capitolul cinci

E un băiat în camera mea. Astea sunt singurele cuvinte de care pare capabil să se agațe creierul meu făcut pilaf, în timp ce stau în picioare, cu spatele lipit de ușă, cu inima bătându-mi nebunește, cu sticla de tequila în mână. *E un băiat la mine în pat.*

Și e cea mai frumoasă ființă pe care am văzut-o în viața mea.

— Ce cauți aici? reușesc să îngaim.

Încă mă clatin pe dinăuntru după întâlnirea cu Sam, și acum *asta*? Clar cineva își bate joc de mine. Ce o fi pus Lil în tigaia aia, mai exact?

— Scuze, spune băiatul (care, de fapt, e bărbat). Nu mai suportam nebunia de jos nicio secundă. Tu stai aici?

— N... nu, răspund eu, pentru că e adevărat, cel puțin deocamdată, și mă agăț de asta.

În același timp, încerc să înțeleg ce am în față.

Mama mi-a lăsat dormitorul neatins de când m-am mutat, așa că a rămas camera copilăriei mele: o bibliotecă plină de cărți ferfenițite despre balerine și cluburi de echitație cu ponei, o măsuță plină-ochi de oje Rimmel întărite și tuburi de rimel uscat. Lângă patul de o singură persoană, pe perete, e un poster cu Geoffrey Chaucer

lângă unul cu Ryan Gosling în *Jurnalul*. Patul, în sine, e ocupat la ora actuală de bărbatul superb întins pe culcușul meu cu imprimă florală pastelată.

Acum se mișcă, aruncă picioarele peste marginea patului și se ridică în capul oaselor, cu spatele rezemat de perete, cu vârful capului exact sub marginea de jos a posterului cu Ryan Gosling. Pare să aibă între treizeci și cinci și patruzeci de ani, are un păr negru ca pana corbului, ondulat discret, astfel încât îți vine să-ți îngropi degetele în el, și ochi negri cu o scânteie năstrușnică în ei, care împiedică restul feței să arate prea sever, în rest, e o colecție de colțuri ascuțite și linii drepte, perfect simetric.

Îmi dau seama că e purtătorul sicriului pe care l-am văzut la înmormântare și, din nou, simt în mine lama ascuțită a dorinței. Nu mă ajută să trec peste șocul faptului că am dat peste el aici. La mine în pat.

— Eu sunt Clementine, spun fără să gândesc.

— Clementine?

Linia dură a gurii i se îmblânzește, și zâmbetul lui mă lasă fără aer în tot corpul.

Dau din cap a confirmare, apoi continui fără șir:

— Mama zice că l-a ales întrucât clementinele sunt cele mai prietenoase fructe.

Zâmbetul se lărgeste, dezvăluind o urmă de gropiță pe obrazul drept. Deci până la urmă nu e complet simetric.

— Și de ce, întrebă el, trebuia neapărat să fii un fruct?

— Crede-mă că am întrebat și eu de multe ori, mormăi, adunându-mă puțin. Și motivul rămâne neclar. *Închipe-te* cum e să fii o fetiță roșcată și să te cheme Clementine.

Râde, și sunetul răsună limpede prin mine. Imediat, vreau să-l aud din nou.

— Mama și acum îmi zice Teddy, spune el. Dacă te ajută.

— Chiar mă ajută. Dacă mămicile jenante sunt în stare să facă praf și un nume perfect serios ca Edward, poate nu e cazul să mă simt așa rău.

Deschide gura de parcă se pregătește să spună ceva, dar eu continui, cu trac:

— Oricum, cei mai mulți îmi spun Clemmie.

Ridic sticla de tequila.

— Vrei ceva de băut?

Bate cu palma patul, lângă el.

— Nu, mulțumesc, dar vrei să stai cu mine? Să ne ascundem împreună?

— Cine a zis că mă ascund?

Fac un pas spre el.

— Poate mă distram de minune la parter.

— Sticla uriașă de tequila sugerează altceva.

— Corect.

Trag aer adânc în piept și mă las să cad pe pat lângă el, atentă să las spațiu între noi, ca să nu ne atingem. Desfac dopul și iau o gură mică, după care mă strâmb.

— Tu de unde-l știai pe Carl? întrebă Edward.

— Era prieten vechi de familie.

Mă las pe spate, rezemată de peretele răcoros sub posterul lui Chaucer, cu picioarele atârându-mi peste marginea patului.

— Îmi pare rău, spune el. Erați apropiați?

— Mă rog, nu ne mai văzuserăm de mult. Dar era un om bun, din câte-mi amintesc.

Edward zâmbește.

— Da, era un tip de treabă.

— Ai purtat sicriul, nu? întreb eu jenant. Adică parcă te-am văzut la biserică. Tu cum l-ai cunoscut pe Carl?

Se foiește puțin. Mâneca de la cămașă i se atinge ușor de brațul meu și creierul mi se goleşte, nu mai am în el decât zgomot alb. Observ că și-a scos sacoul negru și cravata: sunt împăturite pe spătarul scaunului meu roz de la birou. Nasturele de sus al cămășii e desfăcut și privirea mi se agață de triunghiul micuț de piele pe care-l văd la baza gâtului.

— Ne știam de ani buni, răspunde el în cele din urmă, iar eu revin cu atenția la conversație.

Fir-ar să fie, n-ai găsi o cruce să te concentrezi pe ea când ai nevoie... Faptul că sunt cu ochii pe Ryan Gosling într-o postură sinceră și suferindă din dragoste n-are șanse să aibă efectul dorit.

— Dar m-am mirat când m-au întrebat dacă vreau să port sicriul, sincer să fiu, recunoaște Edward. În fond, nici nu știam că n-are familie, nimic. E trist.

— Da, așa e, spun și eu, dar au venit o grămadă de oameni la înmormântare, iar aici, la adunarea de acasă, sunt câteva sute. E clar că și-a lăsat amprenta pe multe vieți.

Edward rămâne tăcut o clipă și gura i-a redevenit serioasă, umorul i-a dispărut din ochi. Arată nefericit și nu suport gândul ăsta.

— Și-n fond, măcar nu l-ai scăpat, mă trezesc vorbind.

Cuvintele îmi ies pe gură rapid, până să apuc să mă gândesc prea bine la ele. Comentariul neașteptat îi smulge un râs scurt.

— Exact.

Se întoarce să se uite drept la mine.

— Mamă, ce griji mi-am făcut! Știi cum e când îți intră în cap ceva oribil? În loc să mă concentrez să fiu trist pentru Carl, să mă gândesc ce onoare sau ce responsabilitate am, sau mai știu eu ce, n-aveam în minte decât mantra

asta: *Nu scăpa mortul, nu scăpa mortul*. După care a mai pornit și programul ăla de navigație...

Gem și îmi ascund repede fața în mâini.

— Nu!

Se apleacă în față și vorbește vesel, trăgându-mi cu blândețe mâna laoparte. Degetele lui îmi înconjoară încheietura și aproape că mă aștept să scot scânteii din piele.

— Tu ai fost?

— Normal că eu am fost.

Gem din nou.

— Viața mea e, la ora actuală, un mare dezastru.

— Doamne, ce comic a fost, chicotește el. Adică, na, știu că era o înmormântare, dar când a început vocea aia să răcească „Întoarceți în următorul loc permis“, m-am luptat din toate puterile să nu râd. A trebuit să-mi concentrez toată atenția pe Isusul uriaș de pe perete, care arăta ca o figurină Action Man băgată la microunde...

— Fix așa arăta! exclam eu.

Observ că mă ține în continuare de încheietură și fața lui e ceva mai aproape de mine. Îmi zâmbește larg, și groșița i s-a adâncit. Nu pot să mă uit direct la el, parcă m-aș uita la soare: e atât de orbitor, că doare. Mă foiesc, îmi retrag mâna și mai iau o gură din sticla de tequila. Mă arde pe gât.

— Și de ce e viața ta un mare dezastru, Clemmie?

— Păi, na, știi, povestea obișnuită, spun eu, făcându-mi de lucru cu poalele rochiei. M-a părăsit iubitul după ce m-a înșelat și a lăsat însărcinată altă femeie, m-au dat afară de la muncă, în curând mă dau afară și din apartament.

— Aoleu! tresare Edward, lăsându-și capul pe spate până la perete. Un mare, mare rahat. Iubitul tău clar e bou.

— Mi-a luat motanul, spun eu cu voce firavă.

— Ce nenorocit! exclamă Edward hotărât.

— Aha!

Închid ochii.

— Și, de parcă nu era suficient, tocmai am dat peste *alt* fost.

— Alt nenorocit?

Râd, dar e un răs aspru.

— Chiar regele nenorociților.

— A! face Edward pe un ton știutor. Prima iubire.

— Ceva de genul. N-am procesat întâlnirea cum mi-ar fi plăcut... și știu că mai târziu o să-mi pară rău. Și pe urmă mai am pe cap și situația cu familia, care e... complicată.

— Da, uneori familia e complicată, întărește Edward. Soră-mea mi-a jucat odată o festă întinsă pe mai multe zile, s-a prefăcut că e un poltergeist pe nume Colin care trăia la mine în cameră.

Râd și eu de surprindere, de data asta pe bune, recunoscătoare de schimbarea de subiect.

— Ai frați, surori? întrebă el.

— Două surori, răspund eu zâmbind. Și ne-am jucat și noi destule feste, deși din astea cu poltergeist cred că nu.

Ușoara amețelă plăcută de la tequila îmi inspiră un val de afecțiune caldă pentru Lil și Serena.

— Dar *s-ar putea* să avem puteri magice. Am făcut o vrajă.

Ultima parte nu știu de ce o spun, dar ceva la Edward și la faptul că sunt în vechea mea cameră mă fac să mă simt în largul meu.

— Cum adică ați făcut o vrajă?

— Era un joc al nostru când eram mici, ne făceam că suntem vrăjitoare, și acum câteva seri, când au venit surorile mele pe la mine, am dezgropat o vrajă pe care am

făcut-o pe vremuri. Vraja de despărțire. Am dat foc la o tigaie și l-am blestemat pe Len.

— Len?

Vocea lui Edward e puțin tremurată.

— Fostul meu iubit, explic eu. Am citit toată vraja de când aveam eu șaptesprezece ani și l-am blestemat, ceea ce a fost foarte cathartic, după care ne-am pus trei dorințe pentru mine, câte una fiecare.

— Și care erau dorințele?

— Pe vremuri îmi dorisem să muncesc într-un domeniu care să-mi placă, ceea ce pe undeva mi-a dat senzația că universul face glume proaste, având în vedere situația actuală.

Când trag cu ochiul spre el, deja îl găsesc privindu-mă. Are ochii foarte negri, dar acum observ că în jurul irisurilor sunt fulgi mai deschiși la culoare, căprui-aurii.

— Am muncit din greu să ajung unde sunt în domeniul meu, dar tot timpul am senzația că fac un pas înainte și doi înapoi.

Simt cum mă zdrobește o oboseală care stoarce sufletul din mine când mă gândesc la alte interviuri de angajare în viitorul meu.

— Dar zic că, până la urmă, concentrarea pe carieră e cea mai bună metodă când ești cu viața amoroasă în șanț, adaug eu, ca și cum aș încerca să mă conving singură.

— Și celelalte dorințe care au fost? Întreabă el.

— A, aă, una dintre surorile mele mi-a dorit să mă îndrăgostesc, îndrăgosteală din aia mare, gen suflet-pereche. Ea e optimista familiei.

— Și ultima?

Simt cum mă ustură obrazii.

— Mi-a dorit sex fierbinte.

— Sex fierbinte?

Ridică din sprâncene, dar în rest nu pare afectat.

Confirm cu un gest din cap, încercând să par nonșalantă.

— Am fost multă vreme cu Len, explic, dând din umeri. Întotdeauna am gravitat spre relații serioase. În timp ce surorile mele sunt de părere că ar trebui să fiu puțin mai... aventuroasă sexual, bănuiesc, puțin mai neserioasă. Să mai am câte o aventură de-o noapte.

— Înțeleg, murmură el.

Și ceva din tonul lui îmi răspândește o căldură în centrul ființei.

— Și asta vrei?

— Nu știu, șoptesc eu. Poate.

Deja suntem atât de aproape, că n-ar fi nevoie decât de o mișcare minusculă ca gura mea să ajungă pe gura lui. Nu știu cum s-a întâmplat, probabil că ne-am tot aplecat unul spre celălalt, milimetru cu milimetru, fără să observ eu.

Dar acum observ. Îi simt mirosul, și miroase delicios, a aer de mare răcoros și limpede, cu o notă citrică și ceva ce probabil e o megatonă de feromoni supersexy, pentru că simt cum mi se aprinde tot corpul. Îmi vine să-mi îngrop fața în curbura gâtului lui și pur și simplu să-l *inhalez*; ceva din dorința asta nebună probabil mi se vede pe față, pentru că se schimbă ceva în aerul dintre noi, care vibrează electric, ca înaintea unei furtuni, și el rămâne perfect nemișcat.

— Poate ar fi cazul să aflăm? întrebă încet.

Inima îmi bate ca un ciocan în piept și îl văd cum coboară privirea spre gura mea. Înainte să mă lase curajul, mă aplec și-mi apăs buzele de ale lui. E un sărut scurt,

aproape inexistent, o foarte vagă atingere de buze, dar îl simt până în degetele de la picioare. Mă smucesc înapoi.

— Scuze, spun repede. Îmi pare teribil de rău, nu trebuia. Nu fără să te întreb. A fost urât din partea mea, o idee proastă, am...

— Clemmie, mă întrerupe el.

Apoi îmi ia sticla de tequila din mână și o așază cu grijă pe noptieră.

— Eu cred că a fost o idee foarte bună.

După care, cu cea mai mare blândețe, îmi ia fața între palme, mângâindu-mi un pomete cu degetul mare, mă trage spre el și mă sărută.

Dar mă sărută *pe bune*. Începe lent, de parcă am avea tot timpul din lume. Sărutări leneșe, narcotice, care se topesc una în cealaltă și mă amețesc. Îl simt cum zâmbește pe buzele mele. Plutesc în afara propriului corp, *încântată*. Mi se deschide gura sub a lui și las să-mi scape un sunet ca un oftat.

Unghiul se schimbă și sărutul se intensifică brusc. Îl apuc de guler, degetele lui îmi intră fulgerător în păr și, în clipa următoare, mă sui în poala lui de parcă nu m-aș mai sătura de el. Gustul lui, senzația lui — în gura mea, sub mâinile mele.

Mă izbește, valuri-valuri, o dorință disperată, urgentă, care nu se compară cu nimic din ce am trăit până acum. Dinții mei îi mușcă ușor buza de jos și el mârâie, lăsând o dâră fină de sărutări de la colțul gurii mele până sub ureche și apoi în jos, pe latura gâtului. Se oprește pe claviculă și până acum nu mi-am dat seama cât de erogenă e zona, dar acum de-abia mă abțin să nu țip. Îl trag înapoi în sus, pentru că vreau mai mult din el, vreau să continui la nesfârșit sărutul ăsta sălbatic, electric, care mă arde

până în măduva oaselor. Îi înconjur gâtul cu mâinile și mă strâng mai aproape de el; apăsarea pieptului meu de al lui ne împinge pe amândoi și mai adânc în abis.

În cele din urmă, ne despărțim. Amândoi respirăm sacadat. Pupilele lui sunt dilatate enorm; sunt sigură că și ale mele. Acum are încă doi nasturi deschiși la cămașă, deși nu-mi amintesc deloc să-i fi desfăcut eu. Părul îi e ciufulit într-un mod delicios. E mânjit pe față cu rujul meu roșu.

— Am... am... mă bâlbâi eu. Adică a fost... am... ăă...

— Aha! spune el șuierat. Aha!

Ochii îi sunt din nou pe gura mea, apoi se lasă pe piept, care efectiv îmi *saltă* de parcă sunt eroina focoasă dintr-o carte romanțioasă și deocheată cu nobilime de epocă.

— Unde dormi la noapte? îl întreb.

Scutură din cap, de parcă ar încerca să-l limpezească, după care se încruntă spre mine, confuz.

— Ăă... la nu știu ce hotel din oraș, reușește el să spună. De ce? Tu unde dormi?

— Cu tine?

Încerc să arunc cuvintele încrezătoare, ca pe o afirmație, dar ies ca o întrebare puțin tremurată.

Edward face ochii mari și i se întinde din nou pe față zâmbetul acela orbitor, care-i scoate în evidență gropița și face chestii ciudate pe la mine prin corp.

— Da, Clemmie, răspunde, și vocea îi e groasă, răgușită de sărutări, când mă trage din nou spre el. Cu mine.

Capitolul șase

A doua zi de dimineață mă trezește un sunet de apă care curge și mă ridic cât ai clipi în capul oaselor, crezând că am inundație în apartament. Dar ăsta nu e patul meu, astea înfășurate în jurul meu nu sunt așternuturile mele și ăsta categoric nu e apartamentul meu. Sunt într-o cameră de hotel foarte frumoasă, iar apa care curge e de la dușul pe care-l face bărbatul cu care am făcut sex răvășitor ieri-noapte.

Îmi adun la piept cearșaful alb din bumbac ultrafin, mă las să cad pe perna umplută cu puf de găscă și mi se întinde pe față un zâmbet nebun, de nestăpânit, când las toate amintirile să mă inunde: săruturile, atingerile, *focul*. O mulțime de imagini îmi flutură prin minte ca o ploaie de confetti sexy.

De exemplu când i-am desfăcut cămașa dintr-o smucitură și am ajuns cu mâinile pe pieptul lui superb, și mi-am trecut degetele peste mușchii plați și duri sau când i-am tras cămașa de pe umeri și s-a văzut că are amândouă brațele pline de tatuaje de la umăr până la încheietura mâinii. Nu știu de ce a fost o senzație înnebunitoare să dau laoparte materialul alb, imaculat, și să văd, neașteptat, liniile învolburate de cerneală de